

NAMIETANIE EXISTENCIE ZBYTOČNÝCH PRIEŤAHOV V KONANÍ Z POHLADU ODÔVODNENIA ÚSTAVNEJ SŤAŽNOSTI

Iba uvedenie doby trvania napadnutého konania numerickým vyjadrením tak, ako to uvádza sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti, samo osebe nemôže byť relevantnou okolnosťou, ktorá by ústavný súd viedla k rozhodnutiu o prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie a eventuálne k vysloveniu porušenia základného práva sťažovateľky na prejednanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (resp. čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

(Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 18/2021 z 19. januára 2021)

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. januára 2021 zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľky **T. V.**, zastúpenej advokátskou kanceláriou **URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s. r. o.**, advokátska kancelária, Havlíčkova 16, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ **JUDr. Ondrej Urban, MBA**, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Cpr 2/2017 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **T. V.** **odmieta.**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého konania a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. novembra 2020 doručená v poradí druhá ústavná sťažnosť **T. V.** (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 38 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Cpr 2/2017 (ďalej len „napadnuté konanie“).

1.1 Prvá ústavná sťažnosť sťažovateľky na prietahy v napadnutom konaní bola uznesením ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 388/2020 z 20. augusta 2020 odmietnutá ako zjavne neopodstatnená.

2. Z obsahu druhej ústavnej sťažnosti rovnako vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou podanou na Okresnom súde Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) 12. januára 2017 domáha určenia, že zo strany zamestnávateľa Z., došlo k diskriminačnému konaniu vo vzťahu k sťažovateľke, v spojení so žalobou o určenie výšky a zloženia funkčného platu a žalobou o doplatenie chýbajúcej časti funkčného platu a náhradu nemajetkovej ujmy.

2.1 Okresný súd Bratislava III vo veci žalobkyne rozhodol 26. augusta 2020 rozsudkom, ktorým sčasti žalobu zamietol a sčasti konanie zastavil. Písomné vyhotovenie rozsudku bolo sťažovateľke doručené 15. októbra 2020, v čom vidí sťažovateľka ďalší prietah v postupe okresného súdu. Proti rozsudku okresného súdu č. k. 12 Cpr 2/2017-776 z 26. augusta 2020 podala 29. októbra 2020 odvolanie.

2.2 Sťažovateľka je aj naďalej toho názoru, že okresný súd porušuje jej právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, keďže nesústređeným, neefektívnym a nekoordinovaným konaním a arbitrárnou ľahostajnosťou zo strany porušovateľa došlo k tomu, že namietané konanie nie je právoplatne ukončené ani po 3 rokoch a 10 mesiacoch.

2.3 Sťažovateľka opakuje, že podľa jej názoru napadnuté konanie nesmeruje k odstráneniu právnej neistoty medzi sporovými stranami, je zjavne nehospodárne, a to najmä s poukazom na celkovú dĺžku konania a náklady na právne zastúpenie s tým spojené. Zdôraznila aj tú skutočnosť, že napadnuté konanie vzhľadom na ňou podaný opravný prostriedok (ako neúspešnou stranou sporu) s vysokou pravdepodobnosťou neskončí ani v najbližšej dobe, čím sa posúva časový horizont odstránenia právnej neistoty sťažovateľky v napadnutom konaní.

2.4 Napadnuté konanie sťažovateľka aj naďalej považuje za konanie, ktoré má pre ňu ako žalobkyňu osobitný význam, keďže sa žalobou domáha nielen určenia, že zo strany zamestnávateľa došlo k diskriminačnému konaniu, ale zároveň aj priznania nemajetkovej ujmy. Uviedla, že zo strany zamestnávateľa dlhodobo pretrváva šikanózne a diskriminačné správanie, ktoré jej spôsobilo značné zhoršenie jej psychického stavu. Z uvedeného dôvodu naďalej tvrdí, že celková dĺžka napadnutého konania je neprijateľná.

2.5 V ústavnej sťažnosti sťažovateľka zároveň opätovne poukazuje na rozsiahlu judikatúru ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) týkajúcu sa posudzovania zbytočných prietahov v súdnom konaní.

2.6 Sťažovateľka svoju druhú ústavnú sťažnosť doplnila písomným podaním zo 7. januára 2021, v ktorom poukázala na právne závery rozsudku ESLP vo veci OBLUK proti Slovenskej republike (rozsudok ESLP z 20. 6. 2006), ktorý je podľa jej názoru aplikovateľný aj na jej vec, pričom sa na základe tam uvedenej právnej argumentácie domnieva, že jej ústavná sťažnosť je dôvodná.

3. Sťažovateľka tak aj vo svojej druhej ústavnej sťažnosti navrhla, aby ústavný súd prijal jej ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie a rozhodol nálezom o porušení jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 47 charty v konaní na okresnom súde vedenom pod sp. zn. 12 Cpr 2/2017 a prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietahov. Súčasne sa sťažovateľka domáha priznania finančného zadosťučinenia 2 500 € a náhrady trov konania.

II.

Relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

4. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.
5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.
6. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).
7. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.
8. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.
9. Pri predbežnom prerokovaní návrhu takto ústavný súd skúmal, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré sú podané navrhovateľom bez právneho zastúpenia podľa § 34 a § 35 zákona o ústavnom súde a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu (§ 37 zákona o ústavnom súde), návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané zjavne neoprávnenou osobou, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh podľa § 42 ods. 2 písm. f), g), q) r), t) alebo písm. v), ktorý je zjavne neopodstatnený [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].
10. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, podľa ktorých každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov, a súčasne sa domáha aj vyslovenia porušenia svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty, podľa ktorých každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.
11. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 38 ods. 2 listiny osvojil judikatúru EŠLP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

12. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľky spočíva v opakovanej námietke, že okresný súd v napadnutom konaní svojím „nesústredeným, nehospodárnym a nekoordinovaným postupom“ v napadnutom konaní porušil právo na prerokovanie jej veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 38 ods. 2 listiny a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 47 charty.

III.1 K aplikovateľnosti čl. 47 charty v konkrétnych okolnostiach veci

13. Podľa čl. 51 ods. 1 charty (rozsah pôsobnosti) ustanovenia tejto charty sú pri dodržaní zásady subsidiarity určené pre inštitúcie, orgány, úrady a agentúry Únie, a tiež pre členské štáty výlučne vtedy, ak vykonávajú právo Únie. V dôsledku toho rešpektujú práva, dodržiavajú zásady a podporujú ich uplatňovanie v súlade so svojimi príslušnými právomocami a pri zachovaní obmedzení právomocí Únie, ktoré boli na ňu prenesené zmluvami.

14. Podľa čl. 51 ods. 1 charty sú ustanovenia charty určené členským štátom výlučne vtedy, ak vykonávajú právo Európskej únie. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie sa základné práva zaručené v právnom poriadku Európskej únie uplatnia vo všetkých situáciách, ktoré upravuje právo Európskej únie, avšak nie mimo týchto situácií. Pokiaľ teda určitá právna situácia nepatrí do pôsobnosti práva Európskej únie, nemôžu sa na akty členských štátov vzťahovať ani ustanovenia charty (napr. rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 30. 6. 2016 vo veci C-205/2015, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov proti Vasilemu Tomovi, Biroul Executorului Judecătoresc Horațiu-Vasile Cruduleci, body 23 a 24, pozri aj II. ÚS 45/2017).

15. Ústavný súd vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 47 charty, berúc do úvahy predmet napadnutého konania vedeného okresným súdom, ktorým je rozhodovanie o antidiskriminačnej žalobe, konštatuje, že v predmetnej veci (vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecným súdom) dochádza (aj) k aplikácii práva Európskej únie predovšetkým v oblasti ochrany zamestnanca pre diskrimináciu.

16. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd konštatuje, že v konkrétnych okolnostiach veci sa aplikuje čl. 47 charty v časti práva sťažovateľky na to, aby jej záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

III.2 K namietanému porušeniu základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 38 ods. 2 listiny a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 47 charty postupom okresného súdu v napadnutom konaní

17. V prvom rade ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že posudzovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty v napadnutom konaní postupom okresného súdu už bolo predmetom rozhodovania na ústavnom súde, a to na základe ústavnej sťažnosti sťažovateľky, ktorá bola ústavnému súdu doručená 8. apríla 2020. Ústavný súd uznesením sp. zn. I. ÚS 388/2020 z 20. augusta 2020, ktoré nadobudlo právoplatnosť 11. septembra 2020, ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

17.1 Ústavná sťažnosť sťažovateľky podaná opakovane v tej istej veci bola ústavnému súdu doručená 23. novembra 2020. Touto ústavnou sťažnosťou sťažovateľka opätovne namieta porušenie tých istých svojich označených práv postupom okresného súdu v napadnutom konaní. Vo svojej ústavnej sťažnosti neuviedla žiadnu novú konkrétnu okolnosť, ktorá by bola svedčila o nečinnosti okresného súdu.

17.2 Obsahovo je ústavná sťažnosť zameraná len na konštatovanie existencie zbytočných prietáhov v postupe okresného súdu numerickým vyjadrením doterajšej dĺžky napadnutého konania vedeného na prvej inštancii do dňa podania ústavnej sťažnosti (3 roky a 10 mesiacov).

17.3 Podľa názoru ústavného súdu, vychádzajúc z opísaných skutočností, bez ďalšieho je možné konštatovať, že ústavná sťažnosť bola podaná s minimálnym časovým odstupom od

posledného rozhodnutia ústavného súdu (3 mesiace), čo samo osebe možno považovať za dostatočný dôvod na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

18. Ústavný súd nepovažoval za potrebné vyžiadať si od okresného súdu na vec sa vzťahujúci súdny spis, keďže obsah tohto spisu je mu známy z jeho ostatného rozhodovania v sťažovateľkinej veci. Pokiaľ ide o vyhodnotenie postupu okresného súdu v napadnutom konaní z pohľadu (ne)existencie zbytočných prietahov od momentu podania žaloby do meritómeho rozhodnutia, ústavný súd odkazuje na časť svojho odôvodnenia v bode 26 –33 uznesenia sp. zn. I. ÚS 338/2020 z 20. augusta 2020.

19. Ako je už uvedené v bode 2.1 tohto uznesenia, okresný súd rozsudkom č. k. 12 Cp 2/2017-776 z 26. augusta 2020 vo veci rozhodol, žalobu žalobkyne sčasti zamietol a sčasti konanie zastavil. Písomné vyhotovenie rozsudku bolo sťažovateľke doručené 15. októbra 2020 (okresný súd eviduje v súdnom registri poznámku o márnom uplynutí lehoty na prevzatie zásielky u právneho zástupcu sťažovateľky, pozn.). Proti rozsudku okresného súdu č. k. 12 Cpr 2/2017-776 podala sťažovateľka odvolanie, ktoré bolo okresnému súdu doručené 30. októbra 2020.

19.1 Následne okresný súd uznesením č. k. 12 Cpr 2/2017-821 zo 16. novembra 2020 uložil žalobkyňi povinnosť uhradiť súdny poplatok za podané odvolanie a 27. novembra 2020 vyzval žalovanú stranu sporu na vyjadrenie sa k podanému odvolaniu žalobkyne.

19.2 Ústavný súd konštatuje, že okresný súd v napadnutom konaní po podaní opravného prostriedku žalobkyne postupoval plynule a priebežne pristúpil k uskutočneniu procesných úkonov smerujúcich k predloženiu súdneho spisu na rozhodnutie o odvolaní súdu druhej inštancie.

19.3 Sťažovateľka podala proti uzneseniu č. k. 12 Cpr 2/2017-821 zo 16. novembra 2020 sťažnosť podľa § 240 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Overením aktuálneho stavu napadnutého konania ústavný súd konštatuje, že z dôvodu postupu okresného súdu podľa § 250 CSP, ktorý musí o podanej sťažnosti rozhodnúť, sa súdny spis stále nachádza na okresnom súde.

20. V tejto súvislosti však nie je možné hovoriť o existencii zbytočných prietahov, resp. nečinnosti súdu, a už vôbec nie o „maximálne laxnom prístupe okresného súdu k prejednávaniu merita vecí“ a „absurdnom porušovaní základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“, na ktoré všeobecnou formuláciou poukazuje sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti.

21. Komplexným posúdením uskutočnených úkonov v chronologickom slede vo vzťahu k momentu opätovného podania ústavnej sťažnosti (23. novembra 2020), jej obsahu zameraného na „neprimeranosť“ celkovej dĺžky napadnutého konania a následného podania sťažnosti proti uzneseniu o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok (k tomu pozri bod 19.3) nevzhladol ústavný súd v postupe okresného súdu po vyhlásení rozsudku vo veci a po podaní odvolania zo strany sťažovateľky také pochybenia, ktoré by mali za následok vznik neodôvodnených prietahov.

22. Ústavný súd po preskúmaní postupu okresného súdu v napadnutom konaní konštatuje, že napriek skutočnosti, že ide o tzv. antidiskriminačnú žalobu, kde sa vyžaduje osobitná rýchlosť rozhodovania, sťažovateľka neuviedla žiadne konkrétne mimoriadne okolnosti (okrem všeobecného tvrdenia o mimoriadnom ekonomickom a satisfakčnom význame sporu, pozn.), ktoré by svedčili o tom, že doterajší postup okresného súdu a doterajšia dĺžka napadnutého konania dosahujú intenzitu potrebnú na vyslovenie porušenia označených práv sťažovateľky.

23. Ústavný súd tiež pri posúdení celkovej dĺžky napadnutého konania prihliadol na to, že priebeh napadnutého konania spadal čiastočne do obdobia vyhlásenia výnimočného stavu

16. marca 2020 a jeho neskorších rozšírení uzneseniami vlády Slovenskej republiky podľa čl. 5 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 (obdobne tak aj vyhlásený núdzový stav od 1. októbra 2020 a jeho predĺženie z 29. decembra 2020, pozn.). Prijaté právne opatrenia a tiež celková spoločenská situácia v tomto období mali nepochybne vplyv aj na priebeh napadnutého konania. Uvedenú skutočnosť však nemožno pripočítat' na ťarchu okresného súdu.

23.1 V uvedenom kontexte neobstojí ani námietka sťažovateľky, ktorou poukazuje na skutočnosť, že okresný súd po vyhlásení rozsudku č. k. 12Cpr 2/2017-776 z 26. augusta 2020 doručil žalobkyni jeho písomné vyhotovenie až 15. októbra 2020.

23.2 Ústavný súd k danému tvrdeniu sťažovateľky uvádza, že písomné vyhotovenie rozsudku bolo vyhotovené a okresným súdom expedované na doručenie sporovým stranám 28. septembra 2020, a teda okresný súd postupoval striktnie podľa § 223 ods. 3 CSP.

23.3 Odhliadnuc od mimoriadnej celospoločenskej situácie, keď by ústavný súd považoval námietku sťažovateľky o vzniku priet'ahu pri písomnom vyhotovení rozsudku (počítaného na dni) za neprimeranú okolnosť, ústavný súd overením skutočného stavu veci považuje námietku a tvrdenie sťažovateľky za zavádzajúce.

24. Ako už ústavný súd uviedol vo svojom poslednom rozhodnutí (k tomu pozri bod 31 – 32, 36 – 37 uznesenia vo veci sp. zn. I. ÚS 388/2020), sťažovateľka, hoci bola od začiatku napadnutého konania zastúpená právnym zástupcom, svojím správaním výrazne prispela k celkovej dĺžke súdneho sporu.

24.1 Striktné ohraňenie doby trvania napadnutého konania numerickým vyjadrením tak, ako to uvádza sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti, samo osebe nemôže byť relevantnou okolnosťou, ktorá by ústavný súd viedla k rozhodnutiu o prijatí ústavnej sťažnosti, na ďalšie konanie a eventuálne k vysloveniu porušenia základných práv sťažovateľky v zmysle jej sťažnostného petitu. Okrem toho aj ďalšie správanie sa sťažovateľky po vyhlásení rozsudku (k tomu pozri bod 19.5) nasvedčuje, že jej procesná aktivita v spore je výrazným spôsobom nasmerovaná k oddialeniu konečného rozhodnutia.

25. Ústavnému súdu je známa judikatúra ESLP, ktorú početne cituje sťažovateľka, akcentujúc na prípady vyslovenia porušenia práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v zmysle ktorej je „akceptovateľnou“ doba trvania súdneho sporu 2 až 3 roky na jednom stupni všeobecného súdnictva. Na tomto mieste však ústavný súd zdôrazňuje, že posúdenie opodstatnenosti ústavnej sťažnosti z pohľadu miery intenzity zásahu orgánu verejnej moci do sféry základných práv sťažovateľa je individuálne a závisí od konkrétnych okolností prípadu.

25.1 Vo vzťahu k tvrdeniu sťažovateľky, že „... sa od podania žaloby dočkala neprávoplatného rozhodnutia až jeho doručením dňa 15.10.2020, teda konanie je v dĺžke 3 rokov a 10 mesiacov a táto doba nie je konečná, nakoľko bolo vo veci podané odvolanie a teda žaloba môže opätovne skončiť u porušovateľa...“ (bod 18 ústavnej sťažnosti), ústavný súd poznamenáva, že v súlade s platnou judikatúrou ESLP sťažovateľovi nemôže byť vytýkané uplatnenie procesných prostriedkov (riadne a mimoriadne opravné prostriedky, námietka zaujatosti, zmena právneho zástupcu, návrhy na dokazovanie a pod.), ktoré mu na ochranu jeho práv poskytuje vnútroštátny právny poriadok. Na druhej strane však nemožno pričítat' štátu zodpovednosť za priet'ahy, ktoré v konaní vznikli v dôsledku nutnosti vysporiadať sa s takýmito návrhmi (k tomu pozri rozsudok ESLP č. 52859/99 z 25. 5. 2004 Dostál proti Českej republike, § 220).

26. Ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou uvádza, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na

prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01, ÚS 92/03, III. ÚS 359/08). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že charakter postupu všeobecného súdu v napadnutom konaní sa nevyznačuje takými významnými prietáhmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011). Okrem toho jednou zo základných pojmových náležitostí ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou ESLP (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

27. S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade so svojou doterajšou rozhodovacou praxou v okolnostiach danej veci preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd na základe opakovanej ústavnej sťažnosti sťažovateľky mohol doterajší a súčasný postup okresného súdu v napadnutom konaní po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie základného práva sťažovateľky zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 38 ods. 2 listiny a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

28. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky obsiahnutých v petite jej ústavnej sťažnosti.

29. V závere ústavný súd opakovane poznamenáva, že ani toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej [§ 55 písm. a) zákona o ústavnom súde] a keďže k odstráneniu sťažovateľkou tvrdenej právnej neistoty skutočne dôjde až právoplatným skončením konania, nie je vylúčené, aby v prípade vzniku prietáhov v ďalšom priebehu konania podala svoju ústavnú sťažnosť opakovane, avšak po splnení všetkých zákonných podmienok (bod 40 uznesenia vo veci sp. zn. I. ÚS 388/2020) a s uvedením relevantnej skutkovej a právnej argumentácie.